

"Als Ma het maar goed vindt!"

Als Ma het maar goed vindt!

Lauw Loene heeft halve zolen onder zijn schoenen (deel 2)

“Door aan elkaar klets- en lulverhalen te vertellen aan de bar van de kunst kroeg, begrijpen wij ons zelf beter in de diepe essentie van het leven als we even terug denken aan hoe de nota van gas, licht en water in de bus valt met het stempel van Essent er buiten op.

Je lofbestemming, je zinngenot, je lusten, je leven en angsten. De existentiële crisis. Het elfde gebod. Wenen om wat niet is en nooit zal zijn. Ballenpijn.

Tranen van gevoel druipen te vaak langs mijn leunstoel en is het de leunstoel niet dan wordt het zilte traanvocht opgevangen door de stof van de oren fauteuil die niet horen wil naar mijn gelamenteer, dus zet ik de Tulle viessie dan maar harder op een foeballuh programma, zodat Ma er de kolere in heeft en ik boven het lawaai uit om MEER BIER GOFFEDOMME moet schreeuwen tegen Ma.

Maar hoe heet Keizer karels hondje? Ik leg het woord al in je mondje, priem mijn middelvinger in je kontje, beleefd reetbewust aanbevelend, vertel mijn verhaal zonder gevangen te zitten in de boeien van de misvattende omge bogen overtuigingen dat vastgeroeste oude vormen de beste zijn, de beste altijd voor de keukenmeid? Kruipolie waar het bloed niet gaan kan?

“Lap ut um oculus, Rambocus”, zei Lauw Loene altijd tegen zichzelf als hij zich weer eens net als baron von Münchhausen bij zijn haren uit het moeras des daaglijkse ongenoegens naar omhoog moest trekken en daar scheve bekken bij trok alsof hij een herseninfarct had.

Een naderende depressie, donkere wolken. Een schuit met zure appelen trok door zijn brein. Pijn was fijn, maar met mate en altijd in een bindend seksjuweel samenlevings verband op weg naar het vertrouwde kruis want aan naast de echtelijke seksjuwelen pot piesen deed Lauw Loene niet.

Denk ik aan dat prachtige Opwekkingslied uit de bundel der Verenigde Pinkstergemeentes In Vrij Verband; Aan de voet van jouw kruis voel ik mij lekker thuis.

Hoe vaak schaterden de kroegtijgers het niet uit als de barkeeper van "De Vette Bobbelomaan" weer eens zei na urenlang naar het gelul van dikzak Lauwtje Loene te hebben geluisterd: “Lauwtje, loop geen blauwtje met je ranzige snikkel, Loene ga maar lekker thuis de mossel schrobben en een kutje boenen met je speciale kwast en sodemieter nou weg van mijn tapkast of ik sla je van de kruk, stuk ongeluk.

En dan zag je boksbeugels al weer uit het vet gehaald worden want waarom zou je de knokkels van je vuisten open slaan op de glazen kin van een lastpak en onrust stoker in een bar? En anders was daar nog wel de ploertendoder of het kaasbijltje voor het grijpen onder de bar! Een stalen honkbalk knuppel.

Een hak, weg die zak! Eén tik, weg die pik! Een laatste snik verstomt in hees gegorgel in stromen van bloed. Zoals het moet. Nee, dan is het goed! Rol zijn portefeuille en pak de poet! Geef ‘m nog een trap recht in zijn snoet! Liefst met je linkervoet!

Als ik opschrijf wat ik denk, denk ik dat ik het anders opschrijf dan wat ik denk dat ik het opschrijf tautologisch gezien in noodverband, net zoals op de schaats Ard Schenk en wat ik weet dat weet ik niet en als ik weet wat ik schrijf, nou dan weet ik het ook niet meer zegt Wendy die weet van wanten, ja, die van haaar zus Bregje de Bregewipper met haar grote flipper.

Ik wil dichter op de huid dan gisteren om dezelfde tijd zitten voor de aardigheid om bij mijzelf blijven als vrolijke beroeps vingeraar, bij het gevoel der geveolens dat wij zullen voelen in kosmisch maandverband, niet alleen bij het cerebrale zonnevlammen of verheffingen des geestes dankzij spiritualiën.

Ik heb geen intieme vrienden, anders had ik voor hen niet geschreven. Ik lees niet veel. Boeken laten mij zien hoe de mens worstelt en boven komt, meer ook niet, dus toch. Ik schrijf ook niet veel. Van Ma, de kindertemster, mag het en ook van opoe van Sinderen uit Zusteren.

Ik schrijf niet iedere dag, als het effe mag, zonder dat ik ooit bedacht een boek te moeten schrijven.

Duizenden bladzijdes liggen opgeborgen in dozen op zolder, aangetast door de muizen en de witte wieven. Zo af en toe maak ik een beschimmelde doos open, blader door de vele stapels en zucht. Het ruikt naar een zure zolderlucht ddie bed time stories. Allemaal mislukte

porno. De verhalen die ik toen opschreef zijn alweer als een zeepbel uiteengespat, nutteloos geworden en waar schijnlijk onleesbaar voor anderen door het geweeeklaag dat er uit op stijgt als een mufte schimmel lucht.

Ik blijf naar het Wereldraadsel zoeken, ook in de dames broeken –als Ma dat maar goed vindt- naar een andere vorm van schrijven dan die ik in Magazines, pornobladen, homofiksieboekjes, SM stories, schandaalkranten, linkse opiniebladen en onbegrijpelijke poëziebundels vind. Maar op een of andere manier lukt het mij niet mij niet vrijelijk voor arbeiders verklaard de dingen te zien hoe ze aan mij verschijnen en hoe ze zijn in hun doorschijnende schijn gestaltenes.

Nog nooit heb ik een verhaal of manuscript ingestuurd. Langzaam beseft ik dat mijn brakke breek leeftijd, de lichamelijke achteruitgang, de kromming der gebochel den, de hunchback of the notre dame en de slijtage door drankzucht mij steeds onaangener van karakter en lelijker maken. Je moet die belachelijke foto van mij in een te wijde pofbroek op dat keeienstrand eens zien. Wat een monster met die hangtieten, dikke pens en bespat aderde acterpoten. Plompmans op spillebenen. Kloden van de bok in het kippenhok. Soms kan ik uit zachte razernij als The Soft Machine opnieuw honderdduizenden blad zijdes achter malkander schrijven waarvan ik weet dat geen mens het zou willen lezen al die nonsens en dat gelul. Ze noemen mij niet Lauw Loene in de kunstgroep maar Loutje Bulk als ik met tafels ga smijten om mij heen.

(wordt vervolgd)

© februari 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl